

Chương 23

TU BẰNG TRÍ – TU BẰNG Ý

Tu bằng trí và tu bằng ý thì nó nhanh. Làm sao mình biết cái trí và làm sao mình biết cái ý. Đó là then chốt để tháo gỡ con đường tu. Ở đời có trí và có ý thì làm cái gì cũng nhanh, còn tu thì cũng giống như vậy thôi.

Cái trí là cái tâm, cái hồn hay còn gọi là tâm hồn. Thể hiện qua sự sáng suốt, cũng còn gọi là cái suy nghĩ. Nhưng mà mình không có thấy, bởi vì nó vô hình. Nó nằm trong không, trong đại thanh tịnh.

Cái ý là cái lực thúc đẩy, thể hiện qua cái tánh. Cái vía còn gọi là tánh vía. Tánh vía là những cái gì động đây, cục kịch như là múa máy tay chân, chớp mắt v.v Hễ cái gì cử động được gọi là tánh vía.

Hiểu được con người có cái trí và có cái ý. Thì trí và ý cũng giống như tâm hồn và tánh vía.

Cái trí mình sáng suốt thì cái tâm hồn mình nó thanh nhẹ.

Thí dụ; Trí mình sáng suốt, mình làm được điều này hữu ích cho mình và cho người khác thì mình sung sướng và sáng khoái. Mình chỉ nghĩ điều thiện và ích lợi chung.

Rồi cái trí (cái hồn) của mình nó điều khiển cái xác (tánh vía) làm theo. Khi mà cái hồn mình thanh nhẹ và sáng suốt, thì mình không dám nghĩ bậy bạ nữa và bắt cái xác phải làm như xưa, khi chưa tu. Vì mình đã thông hiểu những chuyện gì phải làm và không dám làm sai.

Hỏi, tại sao mà cái thân xác này không dám làm sai?

Cái câu nói này khó trả lời lắm. Nhưng mà có thể giải như vậy. Cái ông vua ông tì phú mà vẫn còn làm sai mà.

Tại sao, người tu VôVi thấy được tâm hồn, tánh vía rồi không dám làm sai.

Khi mà mình tu mà mình thấy được hồn, thấy được vía rồi. Mình không thể làm sai. Vì khi mình làm sai là mình đi nghịch lại thiên đạo, nghịch lại ý Trời và mình đi nghịch lại chính mình. Mà chính mình lại thể thiên hành đạo, nên không thể nào dám làm sai. Cái câu này nói ra người đời họ không hiểu và cho rằng phi lý, chứ thực hành đúng đắn đi thì mới biết. Thế nào là thể Thiên hành đạo. Làm Cha Mẹ cũng là thể Thiên hành đạo.

Khi mà cái xác nó làm việc theo cái hồn của nó, là nó đã thấu hiểu nó làm cái gì. Nó làm cho tất cả mọi người, không dị biệt kẻ sang, người nghèo, màu da chủng tộc. Làm được thì nó làm và không còn cái tánh ích kỉ tị hiềm phân chia.

Thì cái làm của nó khác biệt hơn ông tổng thống, hay ông tì phú. Hỏi lấy gì làm bằng chứng?

Coi trước đây đời sống nó, coi nó có cần những thứ gì mà người ta cần không. Như là tiền tài danh vọng. Thì cái ông tổng thống, ông tì phú còn tranh đua nhau quyền lợi cá nhân mà. Nên cái làm của hai vị đó vẫn còn sai. Hỏi từ xưa cho tới bây giờ có vị tổng thống hoặc vị vua nào làm đúng đâu? Nếu đúng thì có sách sử ghi lại hết rồi, mà sách

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

sử toàn là ghi tội, những nhà độc tài mà mình thường thấy, hằng ngày trên màn ảnh tv.

Hiện tại bây giờ cũng vẫn còn là mấy ông to lớn ý mình là thông minh, nay lập cái này, rồi mai, lập cái kia, sát hại lẫn nhau. Rốt cuộc rồi cũng giống như mấy ông kia thôi mà cũng rắng làm và tưởng mình hay. Có thành công cách mấy rồi thì thiên hạ lịch sử họ cũng ghi tội tiếp. Rồi con cháu nó mắc cỡ vô cùng.

Cái trí của mình có thông minh mà làm bậy. Thì trật một li là đi sai một dặm. Có làm lớn như là tổng thống hoặc tỉ phú đi chẳng hạn, thì đâu phải là người thông minh. Cái người thông minh là cái người thấy được tánh vĩa của mình mới là thông minh.

Người thông minh là người không nghĩ bậy và làm bậy.

Nói vậy thì dễ quá ai mà làm không được. Nếu mà trả lời dễ như vậy thì tự hỏi mình đã làm điều gì tốt, cho bản thân của mình chưa như là. Tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục và chết nhất.

Hỏi cái ông vua, ông tổng thống có qua cái cửa này không mà dám nói dễ ợt. Bộ ông tổng thống không tham lam sao, tham chức đó. Tham chức vị là tham danh rồi chứ cái gì đâu mà hỏi. Còn tham lam là còn ích kỉ, thì vẫn còn nuôi dục vọng, dục vọng thì điên rồ quỷ ma. Nếu mà còn dính một trong chín cái nêu trên thì vẫn còn làm sai như thường.

Cái nào tôi không hỏi chứ cái dục là tôi phải hỏi. Dục tại sao điên rồ, tại sao quỷ ma? Mà không có dục thì làm sao có anh? Cái câu này tuyệt diệu, tuyệt diệu, khâm phục, và phàm phục. Anh hỏi chính anh và những nhà đại dục như nhà điếm, kết quả nó sẽ đi về đâu. Nếu tiếp tục phát triển cái dục.

Dục nó có nhiều tầng lớp để dục. Nguyên nhân của cái dục là do âm và dương cấu tạo nhau thành cái dục. Âm là khí lạnh còn dương là khí nóng. Khí lạnh là do mặt Trăng hấp hơi lạnh của nước mà sinh ra khí lạnh. Còn dương là khí nóng hấp hơi nóng của mặt Trời rồi sinh ra khí nóng. Hai cái khí nóng lạnh, âm và dương này giao kết lẫn nhau rồi sanh ra vạn vật. Kêu bằng dục của vũ trụ.

Sở dĩ, vì sao có dục của vũ trụ, bởi vì nó liên hệ tới con người chứ chẳng không. Nên tôi mới đề cập đến, chứ không phải mà tự nhiên tôi nói. Có huệ nhãn thì mới thấy cái dục của vũ trụ quang.

Không có lạnh, không có nóng, không có dục của vũ trụ, thì không có dục của con người. Mà cái dục của vũ trụ quang nó siêu đẳng lắm. Rắng mà học lên cái cấp này thì mới hiểu và không thèm dục ở thế gian. Và lý luận về dục.

Dục ở thế gian gọi là nhờn dục, dục ở dưới đất đá gọi là địa dục, dục ở trên cao gọi là thiên dục. Ba cấp dục khác nhau kêu bằng Thiên Địa Nhơn.

Anh nói địa dục, địa làm sao mà dục, mà sao tôi không thấy?
Cục đá lớn để ra cục đá nhỏ, rồi nhỏ hơn cục đá nhỏ là bụi, nhỏ hơn bụi là cận bã của thanh quang, nhỏ hơn thanh quang là ánh sáng.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Ánh sáng tương đồng với điện năng của vũ trụ quang. Vũ trụ quang là siêu âm, là trường âm là hư không.

Hư không là anh tưởng không có cái gì cả. Hư không là bất biến. Cái gì cũng có hết.

Hư không tạo ra muôn loài muôn vật. Sở dĩ, có địa dục là có thiên dục trước. Rồi từ hư không, không có cái gì, lần hồi cũng theo chu trình tiến hóa như trên tạo ra cục đá lớn. Lớn hơn hết các cục đá là trái đất.

Trái đất là hành tinh cùng dục với vũ trụ quang mặt Trời, mặt Trăng cùng tinh Tú, thì sanh ra vạn vật. Nếu mà không có dục của vũ trụ quang thì làm sao con người sống. Con người ta sống về tinh ba của Trời và Đất. Cái dục của con người nó liên hệ với vũ trụ quang là vậy.

Còn tu mà mình giải được về nhơn dục thì mình tiến sang về thiên dục nó thanh nhẹ hơn nó sáng khoái hơn, chứ mình đâu có bỏ dục. Dục mà còn cọ xát đó là còn nặng trước, chưa có thanh nhẹ. Dục mà không còn dấy động nữa mới gọi là siêu đẳng.

Phật đâu có dục, không có dục nên gọi là thiên dục. Thiên dục là cấp dục siêu đẳng. Anh đâu có bỏ cái dục đâu mà anh sợ.

Ngôn ngữ có nói Nhơn dục là nhơn dục, Địa dục là địa dục, Thiên dục là thiên dục.

Tại vì, mình cứ đứng đó mà lý luận, thì đứng luôn một chỗ. Nghe người ta nói thì mình phải thử chứ. Tôi cũng là người như anh, cũng tâm trạng như anh, mà tôi đâu có ngu. Bỏ cái này thì được cái khác, siêu hơn tôi mới làm. Anh đi anh gặp những người họ nói, họ ca tụng cái thân dục không hà. Mà anh thấy thân dục nó có đem lại kết quả tốt gì cho mình không. Chính anh cũng đã thử rồi, có phải tiêu tụy, rồi bệnh hoạn như là aids, si đa v.v. Rồi chết oan uổng, vì cái tội tham dâm.

Nay anh nghe những người tu VôVi như tôi nói về cái thiên dục này thì mình tìm hiểu coi nó có đúng không, có phù hợp với thiên nhiên không. Nếu phù hợp với thiên tính, thì thuận với lòng Trời rồi thì đâu có gì làm trái ngược lại với sự tiến hóa của nhơn sinh.

Tiến lên hàng Thiên Dục, mà Phật đều bỏ nhơn dục. Con người đi từ thấp đến cao là vậy, không bao giờ dừng lại. Dừng lại là thoái bộ. Ngày nay mình thấy nó như vậy chứ ngày mai nó khác rồi. Một triều đại mới, một nền văn minh mới.

Mình ôm riết cái cũ là mình tiêu luôn, nếu cái cũ mà đúng thì chiếc xe chạy bằng hơi nước cũng vẫn còn chạy ngoài đường. Nếu mà ôm riết cái cũ cho là đúng, như đi xe huê kỳ là nhất thì bây giờ người ta cũng không bay lên được cung trăng.

Nếu mà mình không chấp nhận thì thử coi mình làm được cái gì, cứ dục thêm nhiều coi thì biết liền. Từ ngày tôi giải được cái thân dục thì thể xác tôi nó mạnh lên, tâm thân tôi tươi tỉnh sáng suốt. Tôi khỏi có mất cái nguyên tinh nữa, thì tôi mới thấy và hiểu được cái thân dục không có tốt cho sức khỏe. Hiểu được như vậy thì dễ tu, chứ nhiều người tu mà vẫn còn thêm dục như thường, trên báo chí và tv họ nhắc hoài, vì không có phương pháp giải dục, tu bị kẹt.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Đó thấy chưa, thì trước hết mình phải nhờ, cái dục của Cha Mẹ mình, nên mới có mình.

Rồi từ mình phải tiến lên nữa chứ, thanh nhẹ hơn mới làm.
Chớ đừng có đứng hoài một chỗ làm sao khá.

Dục thì nó sanh ra loạn, nên thế giới không có hòa bình. Rồi nghi ngờ ngay cái câu hỏi này.

Nếu không có dục, không có sanh sản, thì làm sao xây dựng?

Thử sanh sản đi rồi coi kết quả, như những nước kia một gia đình chỉ một đứa con, sanh đứa thứ hai, thứ ba thì nó không được có tiêu chuẩn học hành v.v. Sanh cho nhiều, như những nước kia mình đã thấy. Chết đói hằng năm, cũng chỉ vì dục, chiến tranh cả thế giới.

Sao không tự mình giải thoát lấy chính mình, như Phật Thích Ca hoặc người tu thiền đã làm, vì mình không có khả năng cứu hết chúng sanh. Tốt hơn hết là mình thực hành cho chính mình, rồi ảnh hưởng tới người khác, vì chúng sanh, sanh quá mạng.

Cái trí của mình nó sáng suốt không bắt cái xác của mình nó làm bận nữa. Rồi đi từ cái này đến cái kia như là tham lam chẳng hạn. Nếu mà cái trí mình nghĩ rằng tham, thì nó có lợi cho cái xác hưởng thụ, thì cái xác nó hành động liền. Một ngày tham một chút, dần dần cái tánh tham của mình nó khổng lồ.

Mình tham thì mình có lợi cho cái xác sung sướng, chứ đâu có lợi cho cái hồn. Sau này bị bể ra, thì cái hồn bị nạn, cái xác bị bệnh là tại vì mình tham. Kêu bằng tâm bệnh và thân bệnh nan y. Mình mà tham, cái mặt của mình nó hiện lên cái chữ tham tổ bố, không tin soi kiếng Vô Vi là thấy liền. Mình tham thì mình giấu được người khác một chút thôi, chứ mình đâu có giấu được cái bản mặt mình. Người ta họ thấy mình họ biết liền, cái lời nói mình không có trôi chảy. Nói đầu này, nói đầu kia, nói láo, không đầu vào đâu.

Tu mình muốn thấy cái trí, thấy cái hồn, thấy cái tánh, thấy cái vía mình phải thực hành. Bằng cách là mình phải suy nghĩ cho tới vô cùng. Nếu mà đứng rồi thì bắt cái xác nó phải thực hành. Cái xác, cái tánh thực hành riết rồi nó sẽ quen. Nó quen rồi cái trí của mình nó mới mở, mà mình không bị người khác họ lừa. Trí mình nó mở ra rồi thì mình thấy hết trơn.

Có tu bắt cái xác nó làm, thì mình mới thấy cái trí của mình nó chuyển từ cái này đến cái kia, riết rồi nhuần luôn. Trí mình mở thì mình không bắt cái xác hành động sai lầm nữa. Mà mình ở trong thanh tịnh, không động thì mới thấy cái hồn, cái vía.

Tu mà động thì không bao giờ thấy cái hồn, cái tâm, cái tánh, cái vía. Vì sao, hễ động một chút thì cái hồn nó thụt vô, thụt vô thì làm sao mà thấy. Thì cái trí của mình nó mất luôn. Muốn được thanh tịnh, thấy cái hồn, thì phải đi vô trong động, thì mình mới thấy chính mình động, chính mình sai. Rồi lui về thanh tịnh tu sửa trong trật tự, thì cái hồn của mình nó mới từ từ xuất ra. Kêu bằng xuất hồn.

Xuất hồn được thì mình mới thấy con người ta có cái hồn, có cái vía. Thấy được hồn, thấy được vía là sung sướng đã đạt được nguyện vọng. Từ đây không dám làm bậy nữa, cứ lo tu sửa và tiếp tục tiến tới vô cùng./.

Bài Ca

TU BẰNG TRÍ – TU BẰNG Ý

Tu là tu là tu – tu bằng cái gì ?
Tu là tu là tu – tu bằng cái chi ?
Tu là tu là tu – tu bằng cái gì ?
Tu là tu là tu – tu bằng cái chi ?

Tu là tu là tu – chúng mình tu bằng
Tu là tu là tu – tu bằng cái trí
Suy là suy là suy – suy cho đến cùng
Suy là suy là suy – không còn suy nữa

Tu là tu là tu – chúng mình tu bằng
Tu là tu là tu – tu bằng cái ý
Sanh là sanh là sanh – sanh cho đến cùng
Sanh là sanh là sanh – không còn sanh nữa

Tu là tu là tu – tu bằng trí ý
Sao là sao là sao – qui về chân không
Sao là sao là sao – không còn trí ý
Tu là tu là tu – không còn trí tâm

Kính bái
Lê Thành Lợi